

maa noget saadant ogsaa kunne lade sig gøre andre Steder. Jeg mener derfor, at dette i Virkeligheden støtter dette Lovforslag, og det glæder mig at se, at den højtærede Kirkeminister deri er helt enig med mig — jeg har set det i et Interview i Bladene i Dag.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen udtalte, at ved at aabne Adgang for Ryslinge Frimenighed til Folkekirkens Kirkebygninger vilde man i Virkeligheden gøre et Skaar i den Hjemstedsfølelse, som Folkekirkemenigheden har, og som er saa værdifuld. Jeg forstaaer slet ikke det ærede Medlems Betragtning her. Hvorfor skulde dog min Hjemstedsfølelse i de gamle Kirkebygninger lide noget Skaar ved, at jeg deler de Værdier i disse gamle Kirkebygninger, som ikke kan omsættes i Penge, alle de mange Minder, som er knyttet til vore gamle Folkekirkbygninger, med andre? Jeg mener, at enhver, for hvem disse Værdier virkelig betyder noget, skal ogsaa have Lov til at faa Del i dem, og jeg synes, det andet Synspunkt er i allerhøjeste Grad snævert.

Maa jeg saa blot til Slutning gøre opmærksom paa, hvordan Forholdet er i Sønderjylland. Der er det jo saadan, at Frimenighederne, som slutter sig til den slesvig-holstenske Landskirke, hvor man har en meget udstrakt Ritualfrihed, uden Spor af Vanskelighed faar Lov til at bruge Folkekirkens Kirkebygninger, ja, man gaar endog saa vidt, at naar de paagældende Frimenighedspræster døber med deres Daabsritual, som er meget forskelligt fra vor Folkekirkens Daabsritual, ja, for nogles Vedkommende mener jeg, det ligger et godt Stykke til Venstre for det Rørdamske Ritual, indføres de Børn, der er døbt med den Daab, i Sognets Kirkebog, og man gaar endogsaa videre, idet man ser igennem Fingre med, at Sognepræster dernede, selv om de ikke har indhentet Tilladelse dertil i Henhold til den af Hr. J. C. Christensen i sin Tid udvirkede kongelige Anordning, bruger et Daabsritual, som i Virkeligheden ligger et Stykke til Venstre for det Rørdamske Daabsritual, idet ikke blot Tilspørgselen er udeladt, men man af Trosbekendelsen fuldstændig udelader Forsøgelsen. Jeg mener, at det er godt, man stiller sig saa frisindet nede i Sønderjylland, men jeg undres jo over, at man ikke har kunnet unde, at den samme Frihed blev gennemført heroppe nord for Kongeaen. Men det er mit Haab, at det maa lykkes at faa gennemført en Lov, som virkelig aabner Adgang for Ryslinge Frimenighed og Pastor Rørdam til at bruge vore Kirker. Jeg har det Haab efter de Ud-

talelser, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen fremsatte, at det skal lykkes at faa Lovforslaget ændret saaledes, at det bliver af almindelig Karakter, og jeg haaber, at den højtærede Kirkeminister vil medvirke dertil. Dermed skal jeg anbefale, at dette Lovforslag underkastes en velvillig Behandling.

Blang: Man skal lovgive om indre kirkelige Forhold med den allerstørste Forsigtighed, udtalte den højtærede Kirkeminister under Debatten i Gaar. Jeg kan give den højtærede Kirkeminister fuldkommen Tilslutning til denne Udtalelse, men kun maa jeg sige, at det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke rigtig har gjort sig klart, hvad „indre kirkelige Forhold“ vil sige. Under Behandlingen i Gaar af Lovforslaget om de kvindelige Præster erklærede den højtærede Kirkeminister, at dette Spørgsmaal, altsaa et rent Ordinationsspørgsmaal, ikke var noget indre kirkeligt Spørgsmaal, hvad jeg dog skulde mene, det er, da det angaar Kirkens rituelle Forhold. Det samme forekommer mig at være Tilfældet med det Lovforslag, vi i Dag har til Behandling, nemlig Lovforslaget vedrørende Adgang for Frimenighedspræst Rørdam i Ryslinge til Brug af Folkekirkens Kirkebygninger. Jeg finder ikke, at dette Lovforslag er Udtryk for nogen særlig stor Forsigtighed. Det er givet, at hvis man ved en Lovgivning om kirkelige Forhold vil gaa frem udelukkende efter politiske Programmer og partipolitiske Principper, vil man løbe overvejende Risiko for at komme til at træffe Afgørelser, der vil virke til stor Skade for selve Kirkens store Hovedsag her paa Jorden. Naar Rigsdagen har tiltaget sig Retten til at træffe Bestemmelser af rent kirkelig Art, har Rigsdagen ogsaa dermed overtaget et Ansvar, der maa ske er større, end adskillige Medlemmer i denne Sal har gjort sig klart, og et Ansvar, der ikke lader sig kaste over paa de upersonlige politiske Partier, men som hvert enkelt af Rigsdagens Medlemmer vil komme til at bære personligt. Jeg vover den Paa-stand, at det Menneske, der ukaldet og uden Kendskab til lægevidenskabelige Grundprincipper blander sig ind i en Læges Behandling af en Patient og derved fremkalder en Forværring af denne Patients Tilstand, maaske endogsaa Døden, hans Ansvar bliver mindre end dens, der ukaldet og uden at have Føling med de Ting, han træffer Afgørelse i, blander sig ind i Kirkens store Hovedopgave: at prædike Livets Evangelium, og derved kommer til at skade den Sag, han træffer Bestemmelse i. Derfor er der et meget stort Ansvar forbundet med,